MIRCEA ELIADE AND THE FIRST ROMANIAN LITERARY MAGAZINE IN EXILE

Magdalena Filary
University of Craiova

Abstract: After the Soviet occupation, the communist regime started a powerful action to destroy the authentic Romanian culture. The result was an attempt to obliterate the Romanian identity. In exile, editing different publications, starting with the first one – Luceafarul - many Romanian intellectuals used press (including the literary one) to maintain memory and cultural identity. Nevertheless, one of the most important intellectual was Mircea Eliade. Like many others, he assumed on a full basis the duty to live the exile with the consciousness of the responsibility towards the culture in which he had been formed, as well as towards the country which had determined it. Thus, by the help of general Radescu (and others from the US), he founded the first literary magazine in exile, having a name that reminds the well-known Romanian national poet Eminescu's poem. In the magazine, Eliade contributed also with two essays and two short stories.

Keywords: exile, Luceafărul, literary magazine, Mircea Eliade, identity.

După ocupația sovietică, regimul comunist a început o acțiune puternică pentru a distruge adevărata cultură română. Rezultatul ei a fost o încercare de a şterge identitatea românească. În exil, editând diferite publicații, începând cu prima - *Luceafărul* – mulți intelectuali români au folosit presa (inclusiv cea literară) pentru a menține memoria și identitatea culturală. Astfel au reușit să promoveze valorile spirituale românești, precum și limba.

Unul dintre cei mai importanți intelectuali a fost Mircea Eliade. Ca mulți alții, și-a asumat în mod integral datoria de a trăi în exil cu conștiința responsabilității față de cultura în care a fost format, precum și față de țara care a determinat-o. Activitatea sa (într-o colaborare strânsă cu alți scriitori români și jurnaliști) a avut mai ales ca scop să demonstreze lumii întregi că „România există şi ca prezență spirituală."[1] Astfel a fost fondată, cu ajutorul generalului Nicolae Rădescu, prima revistă litearară din exil - *Luceafărul* - al cărei titlu avea să amintească de poemul bine cunoscutului poet român - Mihai Eminescu. Revista a apărut în două numere, primul în noiembrie 1948 şi al doilea în mai 1949, *„...în timpul celei mai grave crize pe care a cunoscut-o neamul românesc în lunga şi dramatica lui istorie (...) Această sincopă a literaturii şi culturii româneşti nu poate fi, bineînțeles, remediată de cei câțiva scriitori pe care soarta i-a purtat peste hotarele țării. Dar aceşti puțini scriitori din străinătate au totuşi ceea ce de mult nu mai au scriitori din țară: libertatea de a scrie şi de a publica. Şi încep, acum, să aibă şi un public, înfiripat din numărul tot mai mare de refugiați. Toți aceştia simt nevoia să păstreze legătura vie cu limba, arta şi cultura românească (...) Revista aceasta este scrisă pentru românii de peste granițe, cărora, de la început, li se cere iertare pentru toate scăderile pe care*

[1] v. Mircea Eliade, „Pentru o bibliografie a pribegiei", în vol. *Profetism românesc*, Edit. „Roza vânturilor", Bucureşti, 1990, p.152.

BDD-A23206 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:56:58 UTC)

le vor afla în paginile ei. Scăderi atât din cauza puținătății mijloacelor, cât şi al numărului de scriitori cu mult prea restrâns. Să nu se uite că aproape totalitatea scriitorilor noştri se găsesc între zidurile ca de temniță ale României. Redactorii acestei reviste îşi dau prea bine seama că nu pot reprezenta întreaga literatură română, dar ştiu că, adunându-se laolaltă, vor putea oglindi, prin multiplicarea tradițiilor literare de la care se revendică, o imagine, oricât ar fi ea de pildă, a bogăției şi varietății curentelor culturale româneşti. În paginile revistei îşi vor da, aşadar, întâlnire toți scriitorii români de peste hotare, oricât de diverse ar fi idealurile lor estetice şi de antagonice perspectivele lor spirituale. Colaborarea aceasta nu are numai meritul de a reflecta pluralitatea orientărilor noastre literare. Strângerea scriitorilor laolaltă dobândeşte şi o semnificație de strictă actualitate: ea mărturiseşte credința lor în libertate..."[2]

Inițiatorii ei au fost N.I. Herescu[3] şi Mircea Eliade, iar Virgil Ierunca a îndeplinit funcția de secretar de redacție. Înainte să apară primul număr al revistei, Alexandru Busuioceanu i-a propus lui Mircea Eliade să înlocuiască titlul *Luceafărul* cu *Literatura românească liberă*, ce avea să facă referire la revista *Les Lettres francaises libres*, a lui Paul Eluard din perioada Rezistenței franceze. Totuşi, Eliade a păstrat titlul *Luceafărul. Revista Scriitorilor Români în Exil*, explicându-o astfel: „n-am ales *Ideea Românească* – pentru că o revistă cu acelaşi nume a apărut, între 1936-1940, sub conducerea câtorva scriitori legionari. De altfel, *Luceafărul* are două prestigii: e numele celei mai de seamă opere culte româneşti – şi titlul revistei de la Budapesta, dinainte de Unire.". Printre principalii colaboratori ai revistei se numără: Mircea Eliade, Alexandru Busuioceanu („Literatură şi destin", în nr. 1, noi. 1948, pp.5-19), Constantin Virgil Gheorghiu (poemul *Rugăciune pentru aviatorii căzuți,* în nr. 1, noi. 1948, p. 89; *Poeme din exil,* în nr. 2, mai 1949, pp. 136-137), Vintilă Horia (poeme, în nr. 1, noi. 1948), precum şi Mihai Villara, pseudonim al lui Mihail Fărcăşanu (Vântul şi pulberea, frag. de roman, în nr. 1, noi. 1948, pp. 30-39), Constantin Antoniade („Amintiri despre Titu Maiorescu", în nr. 1, noi. 1948, pp. 48-53), Alexandru Andronic, alias Virgil Ierunca (*Confluențe*, în nr. 1, noi. 1948, pp. 100-108), Iosif Moldoveanu, alias George Ciorănescu („Sovietizarea culturii române", în nr. 1, noi. 1948, pp. 110-117) şi alții. Emil Cioran a publicat în *Luceafărul* ultimele sale texte în limba română, semnate cu două inițiale: Z.P., în nr. 1 sub titlul *Razne* şi în nr. 2 sub titlul *Fragmente*, iar Vasile Voiculescu a transmis din țară poemul *Adio libertății*, publicat sub pseudonimul Valeriu Anghel (la începutul nr. 2, mai 1949).

Din păcate, din lipsă de fonduri publicarea revistei n-a mai fost continuată. „Tipografia cere o sumă mult prea exagerată pentru numărul 2 al Luceafărului. Îl opresc din lucru fiindcă nu ştiu cum vom putea plăti. Mircea Eliade suferă."[4]

Revista *Luceafărul* a avut ca scop să-i reprezinte pe intelectualii exilați din diferite colțuri ale lumii, ceea ce îşi dorea în mod special Mircea Eliade. El însuşi a scris: *„Revista (Luceafărul – n.n.) se arată a fi după cum o aşteptăm; o icoană, în miniatură, a tuturor tradițiilor literare şi spirituale încă vii, astăzi, în cultura românească. (...) Sperăm, cu ajutorul tuturor, să facem o excelentă revistă, model nu numai pentru revistele diasporei, ci chiar pentru revistele ce vor reapare cândva în țară."*

Studiile, eseurile şi poeziile cuprinse în cele două numere aveau să-i conştientizeze pe cititori asupra situației politice de la acea vreme, exprimând dorul de țară şi condițiile de exilat.

[2] Cuvânt de început , *Luceafărul*, nr. 1, noiembrie 1948, pp. 3-4.
[3] N.I. Herescu (1903-1961) - latinist, poet, prozator, eseist, traducător, fondator şi director al Institutului Român de Studii Latine din București, președinte al Societății Scriitorilor Români, director al Fundațiilor Regale Culturale Carol I din 1940. A trăit din 1944 în exil, în Portugalia, apoi în Franța, unde a fost animatorul mişcării literare din exilul românesc.
[4] v. V. Ierunca, *Trecut-au anii*[în] *Revista Scriitorilor Români*, nr. 3/1964, p. 151.

BDD-A23206 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:56:58 UTC)

„... rolul lui Eliade era foarte mare în deschiderea paginilor revistei spre toți colaboratorii din exil. Pentru că Eliade era o autoritate, numele lui impunea un prestigiu intelectual. În plus, mai era şi un generos..."[5]

Mircea Eliade a contribuit la revista *Luceafărul* cu două eseuri şi două proze scurte.

1.1 Eseuri

1.1.1 *Două tradiții spirituale româneşti*

Apare în nr. 1, noiembrie 1948, pp. 21-29 şi cuprinde „idei dintr-o conferință ținută la Salle des Sociétés Savantes în ciclul organizat de Asociația Culturală „Mihai Eminescu", în seara de 3 iunie 1948.[6] Textul constituie o analiză a culturii româneşti din perspectiva bipolarității. Eliade face referire şi la cultura greacă, indiană, italiană, franceză, germană, engleză, portugheză. În final ajunge la cultura românească ai cărei reprezentanți principali sunt: Eminescu, Caragiale, Haşdeu, Titu Maiorescu, N. Iorga, V. Pârvan, Nae Ionescu. Totodată, Eliade distinge doi „poli" – cel *eminescian* (sau iorghist) şi cel *caragialesc* (sau lovinescian), semnalând continua tensiune dintre ele: „*Eminescienii* reproşează *caragialienilor* cosmopolitismul lor, lipsa lor de rădăcini în plămada autentic românească, excesul de spirit critic, complexul lor de inferioritate față de civilizația occidentală, absența sentimentului Naturii în opera lor, aplecarea spre ironie, zeflemea şi scepticism, valorificarea realistă şi negativă a femeii şi a dragostei, minimalizarea peisajului rural şi ridiculizarea obiceiurilor patriarhale, etc. Caragielienii, dimpotrivă, reproşează eminescienilor conservatorismul acestora, viziunea lor romantică a istoriei, valorificarea exagerată a unui trecut şi a unor tradiții nu totdeauna vrednice de laudă, aplecarea către emfază şi beția de cuvinte, pseudo-eroismul, mistagogia şi patriotismul lor rău înțeles, provincialismul lor spiritual şi cultural, atitudinea lor lirică față de Natură, femeie şi dragoste, etc." Eliade scrie şi despre vechea concepție a „omului universal" (ilustrată de Cantemir, Haşdeu, Eminescu, Iorga), opunându-i pe cea „*anti-universală"*, având ca mit central credința într-un *roman autentic*, înțeles ca o ființă în perfectă simbioză cu mediul său cosmic şi social (peisajul şi viața arhaică a satului), ființă care, după opinia acestor autohtonişti, şi-ar pierde autenticitatea şi orginalitatea îndată ce ar fi smulsă din matricea ei spirituală. Creangă, Vlăhuță, întreg curentul sămănătorist, Sadoveanu, Cezar Petrescu şi alții împărtăşesc un asemenea punct de vedere."

Mai departe, Eliade se referă la tradițiile populare româneşti, la folclor şi mit, strict legate de principalele ocupații ale poporului român: agricultura şi păstoritul. „*Lirica şi balada populară se arată a fi dominată de motive pastorale. Miorița, opera cea mai de seamă a sensibilității noastre populare, oglindeşte un Cosmos pastoral, iar drama ei izvorăşte din destinele şi singurătatea ciobanilor. Dorul, însuşi, a fost, dacă nu „creat", cel puțin adâncit şi amplificat până la o expresie metafizică a existenței prin tristețile şi melancoliile ciobanilor, în nesfârşitele lor rătăciri stelare. Iar despre balada „Meşterul Manole" scrie că „dacă nu este o invenție a plugarilor propriu-zişi, este în orice caz capodopera oamenilor aşezați, legați de pământ.*" Eliade recurge la metafora lui Noica, conform căruia „Păstorii – aceşti *marinari pe uscat*, au alcătuit din cele mai vechi timpuri o pre-diaspora românească"; îl introduce în partea a doua a studiului dedicată situației diasporei românească într-un moment istoric greu pentru cultura română şi intregul ei popor. De asemenea, Eliade îi incurajează pe cei din exil, mai ales pe intelectuali, care într-un fel au fost „rupți" din mediul lingvistic şi cultural românesc, să

[5] v. Ileana Corbea, Nicolae Florescu – "Cu Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca recapitulând exilul fără anecdote", [în] *Resemnarea Cavalerilor*, Jurnalul literar, București, 2002, p. 68.
[6] Notă de subsol, *Două tradiții spirituale româneşti*, p. 21.

BDD-A23206 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:56:58 UTC)

continue să scrie, să cultive valori tradiționale şi să nu se desprindă de cultura română, deoarece „*diaspora* românească nu este, deci, decât o variantă modernă a transhumanței pastorale."

1.1.2 *Scrisul şi misiunea literaturii*

Apare în nr. 2, mai 1949, pp. 129-135. În acest eseu, Eliade tratează controversata idee de „artă pentru artă" şi „artă cu tendință", dându-ne răspunsul umoristic al lui Caragiale pentru care există numai „artă cu talent". Totodată, Eliade subliniază acea „nevoie de a scrie" care constituie „un mod de a fi specific, deosebit de celelalte moduri de a fi îngăduite omului în Univers (religios, economic, politic, etc.)". Eliade scrie şi despre Timp – momentul istoric reflectat de orice operă de artă, şi lupta cu el – adică impotrivindu-se lui, încercând sa-l ignore sau să-l depăşească. Toate acestea, abordate de Eliade, se referă la situația din România, dar şi la cea a țării de adopție, şi anume la impunerea doctrinei marxiste care cerea „oglindirea momentului istoric", adică cenzură şi ideologie impusă cu forța: „Dacă ascultăm pe doctrinarii marxişti, ar însemna să se oglindească în opera de artă ultimul articol-program din *Pravda*. Un scriitor sovietic precum şi un scriitor din țările ocupate de sovietici, e dator să comenteze prin literatura lui tactica partidului comunist: să elogieze eroii istoriei ruse în 1942-44, şi să batjocorească «ideologia decadentă a imperialismului anglo-american» în 1947-49." Eliade, ca şi V. Ierunca şi Monica Lovinescu, a fugit de propaganda comunistă şi a avut curajul să se opună promotorilor ei, care, paradoxal, au devenit voci puternice şi ascultate tocmai în țara în care exilații români au căutat libertate. În Franța, unul dintre adepții ideologiei marxiste a „literaturii angajate" a fost Jean-Paul Sartre, împotriva căruia s-a pronunțat Eliade: „Nu e locul aci să discutăm o asemenea teză, căreia, dealtfel, i s-au dat din felurite părți, răspunsuri definitive. Să ne oprim o clipă numai asupra acestei formule: „literatura angajată". Ce vrea să spună ea? Angajat – în ce? În momentul istoric contemporan scriitorului? Angajat, în chip deplin, nu poate să fie decât omul politic sau omul economic; adică omul care vrea să se pretindă exclusiv istoric, creator şi prozator (dacă se poate o asemenea formulă!) de istorie. Dar un scriitor nu se poate substitui omului economic şi politic, chiar dacă ar voi s-o facă. E vorba de planuri diferite şi de activități spirituale autonome, dacă nu chiar divergente."

Mai departe scrie despre vocația unui scriitor care înseamnă adevărata literatură şi despre poziția unui exilat care încearcă să-şi regăsească libertatea, deoarece „numai artistului îi este dat *să arate* rodul acestei libertăți, să învețe pe ceilalți, prin propria lui operă, cum se poate lupta cu timpul rămânând totuşi în el, cum se poate presimți eternitatea în clipă şi plenitudinea în istorie", şi să se salveze, adică: „îşi regăseşte integralitatea lui umană, de faptură perfectă, numai *dincolo* de momentul său istoric, chiar dacă nu obligatoriu *împotriva* acestui moment..."

1.2 Proză scurtă

Multe dintre nuvelele lui Eliade au fost publicate inițial în reviste şi le găsim astfel răspândite în multe publicații din exil, deoarece scriitorul a colaborat aproape la toate acestea, indiferent în ce țară erau editate.[7]

Una dintre aceste publicații a fost *Luceafărul*, căreia el i-a dat notorietate şi prin contribuția sa concretă cu studii şi literatură beletristică.

[7] M. Eliade a mai publicat, printre altele, în revistele de la Paris: *Caete de dor* (1951 – 1960), *Ființa românească* (1963 – 1968), Madrid: *Destin* (1951-1972), München: *Revista Scriitorilor Români* (1962-1990), Rio de Janeiro: *Înşirte mărgărite* (1951-1958) şi altele.

BDD-A23206 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:56:58 UTC)

1.2.1 *Un om mare*

Această nuvelă a fost prima publicată în revistă. Ulterior, în România a apărut în anul 1969 în volumul *La ţigănci şi alte povestiri*, tipărit de Editura pentru literatură din Bucureşti. *Un om mare* este o nuvelă fantastică scrisă la Cascais în Portugalia în februarie 1945. Aceasta a fost *„primul text literar publicat de Eliade în exil a fost şi primul text publicat de el în România după război, profitând de «destindere». Or, este evident până şi în numele personajului Cucoaneş, căruia procesul de creştere vertiginoasă îi impune fuga precipitată în munţi (tema preferată a lui Codreanu!) şi pierderea contactului cu congenerii săi, că era vorba de o alegorie avându-l ca obiect pe Codreanu cel retras în consideraţiile-i mistice până la pierderea simţului realităţii – a celei de toate zilele (lui Codreanu i se spunea Coco de către adversari şi Cuconu' de către ţărani)".*[8] Povesteşte despre vizita unui fost coleg de liceu de-a lui Eliade, inginer Eugen Cucoaneş, într-o seară din iulie 1933, după vreo 5-6 ani trecuţi de când nu s-au mai văzut. Cucoaneş îi povesteşte naratorului că este îngrijorat pentru că în ultima săptămână a crescut cu 6-7 cm şi îi este teamă să nu fie o boală a oaselor. Îl roagă pe Eliade să-l viziteze acasă. Între timp Cucoaneş a consultat un medic specialist care i-a spus că suferă de macrantropie. Când se întâlnesc, autorul constată că inginerul iar a crescut chiar dacă a renunţat la mâncare şi deja au început să se adune gazetari şi alţi oameni curioşi care voiau să-l vadă şi să-l fotografieze. Cu toate că nu mânca nimic, creştea în continuare şi pierdea din putere. Dându-şi seama că nu mai poate trăi ca un om obişnuit, l-a rugat pe narator să-l ajute să scape de medici, gazetari şi alţi oameni şi să se ascundă în Munţii Bucegi unde să trăiască ca un sihastru, aşteptând să vadă cât mai creşte. Eliade pleacă cu inginerul la munte şi îl lasă acolo, acesta având aproape 3,5 metri, cum i se părea lui Eliade. După câteva zile se duce împreună cu Lenora, prietena lui la Cucoaneş, ca să-i aducă unelte pentru a construi o cabană. Când ajung, Cucoaneş are deja aproape 6-7 metri, nici nu mai putea vorbi şi abia ce auzea. Până la urmă, un miliardar sud-american a oferit un premiu pentru cel care îl va prinde viu. Oamenii au început deja să vorbească că ar deveni asemenea unui munte, că avea mai mulţi ochi şi mai multe braţe. Unii care l-au văzut ultima oară afirmau că ar avea între 15 şi 30 de metri, iar alţii ziceau de 40-50 de metri şi că ieşea doar noaptea şi când ploua ca să nu calce oamenii aflaţi la muncă şi ca să nu lase urme. Până la urmă, unii oameni au afirmat că l-au văzut şi pe lângă Constanţa înotând în Marea Neagră. Pe parcursul povestirii, personajul Eugen Cucoaneş evoluează, transformându-se, împotriva dorinţei lui, într-un uriaş, *„abandonează Cultura pentru a se reintegra în Natură, dar nu din proprie voinţă, ci nevoit de un straniu accident biologic".*[9]

Referirea simbolică la Zelea Codreanu este cât se poate de evidentă, mitul acestuia crescând mereu în rândul populaţiei, indiferent de realitatea faptelor acestuia.

1.2.2 *Fratele risipitor*

Nuvela povesteşe despre doi bărbaţi care vor să fugă din ţară şi încearcă să treacă frontiera. Unul dintre ei îşi aduce aminte de anii de studenţie, de planurile legate de înfiinţarea catedrei de limba şi literatura română, întrebundu-se, totodată, cum este viaţa de dincolo. Celălalt vrea să ajungă la Paris, la familia lui. Vătămanu vorbeşte de Iliuţ de 18 ani care scrie poezii de mic, dar nu are unde să le publice, deoarece nu mai apar revistele, dar *„dacă ar putea măcar să le tipărească, fie chiar într'altă limbă, în străinătate, dar să fie tipărite să le cunoască lumea (...) Sunt acum la Paris o seamă de români de-ai noştri; sunt şi scriitori printre ei (...) Să le duc un caiet, două cu versuri. Să le vadă şi ei (...) să le tipărească acolo la ei în franţuzeşte*."

[8] Ioan Petru Culianu, *Mircea Eliade*, Bucureşti, 1995, p. 234-235.
[9] Carmen Muşat , „Despre fantastica alcătuire a realului", în revista *Observator Cultural*, nr. 131, august 2002.

BDD-A23206 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:56:58 UTC)

Şi încep să se gândească cum pot să-l ajute pe fratele lui să-şi publice poeziile. Până la urmă, fratele lui se îmbolnăveşte, iar V. speră că acesta se va face bine dacă îi apare vreo publicație. Vătămanu le ţinea cu el la piept lângă Icoana Maicii Domnului. Le arată lui Tudor care se opreşte asupra unui sonet până adoarme şi citeşte poezia lui preferată, Toamna la vie, care îi aminteşte de copilărie. Tudor se trezeşte şi citeşte poezia şi recunoaşte că fratele lui Vătămanu are talent, dar trebuie să aştepte încă 2-3 ani până să le tipărească când se va linişti situaţia căci nu merită să rişte *„numai pentru atâta lucru…"* Fuge, dar câinii aleargă după el, se mai întoarce după profesor, dar ei îl omoară.

1.3. Concluzii

În activitatea sa publicistică din exil, Mircea Eliade a manifestat un interes special pentru situaţia culturii româneşti din perioada respectivă. Articolele sale reflectă propria gândire şi concepție asupra realităților vremii.

Intelectuali români, scriitori şi jurnalişti cunoscuţi încă dinainte de 1944 au continuat în libertate să publice cărţi sau să editeze presă în limba română, cu tematică românească. În acest sens, mărturia lui Eliade din *Memorii* este simptomatică: „*Nu vedeam în exil o rupere de cultura românească, ci numai o schimbare de perspectivă, mai exact o deplasare în* ***diaspora****."* .

Publicând două studii şi două nuvele în prima revistă literară românească, Mircea Eliade a contribuit astfel substanţial la prestigiul acesteia. Notorietatea sa – recunoscută deja internaţional – a conferit astfel valoare publicaţiei numite simbolic *Luceafărul.*

Bibliografie

Albu, Mihaela, *Presa Literară din exil – al doilea val – recuperare şi valorificare critică*, Editura Timpul, Iaşi, 2011.

Albu, Mihaela, *Presa literară din exil, recuperare şi valorificare critică*, Editura Timpul, Iaşi, 2009.

Albu, Mihaela, Anghelescu, Dan, *Revistele literare ale exilului românesc: Luceafărul*, Editura Ideea Europeană, Bucureşti, 2009.

Corbea Ileana, Floresu Nicolae, *Resemnarea Cavalerilor*, Jurnalul literar, Bucureşti, 2003.

Culianu Ioan Petru, *Mircea Eliade*, Editura Nemira, București, 1995.

Eliade, Mircea, *Profetism românesc*, Editura Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990.

Handoca, Mircea, *Împotriva deznădejdii. Publicistica exilului*, Editura Humanitas, București, 1992.

Handoca, Mircea, *Mircea Eliade şi corespondenţii săi*, Editura Minerva, Bucureşti, 1993.

Manolescu, Florin, *Enciclopedia exilului literar românesc 1945-1989. Scriitori, reviste, instituții, organizații*, Editura Compania, Bucureşti, 2010.

Publicaţii:

Luceafărul, nr. 1, noiembrie 1948

Luceafărul, nr. 2, mai 1949

Revista Scriitorilor Români, nr. 3/1964

BDD-A23206 © 2016 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:56:58 UTC)